

### Ivan (Janez) Penca

(1921–2013)

(nekrolog, Trebnje, 22. 11. 2013)

Zemeljske tegobe je zapustil tiho, skoraj neopazno, brez slabe vesti, bi lahko rekli, tako kot je živel.

Pošten, skromen, z visoko moralno in etično držo. Ko bi bili vsi taki, ne bi bilo stranpoti in težav, s katerimi se spopadamo. Pokončen, fizično in duhovno, po videzu športnik, človek z izostrenim umom in razumom. Tako rekoč nikoli ni povzdignil glasu, pa vendar je povsod, kjer je deloval, zaradi delavnosti in doslednosti hitro pridobil potrebno avtoriteto, da je lahko uresničeval cilje, ki si jih je zadal. Največ jih je bilo v dolenskih in belokranjskih gozdovih, ki jim je namenil najaktivnejši del življenja. Uspelo mu je, da so bile v njih zaceljene vse rane, ki jim jih je zadal povojni čas. Prav v gozdovih njegovega gozdnogospodarskega območja so bile najhujše. O tem, da je treba najprej sejati, da potem lahko žanješ, je uspel prepričati ves strokovni kolektiv sedmega gozdnogospodarskega območja. Če pogledamo gozdove dandanes, je jasno, da je bila setev uspešna.

Nerad se je zapletal v samo bežne, površne pogovore. Če se je po pozdravu ustavil, se je vedno z razlogom. Pogovor je prefinjeno zapeljal v močvirje kakšnega strokovnega problema in mu toliko časa dodajal moč in smisel, da sta s sogovornikom našla rešitev. Vmes pa so vedno švigale tudi iskriche domisljice.

Ko sva se zadnjič zapletla v pogovor, je iz žepa privlekel svetlo kroglico, velikosti manjše frnikule, in vprašal: "Kaj mislite, kaj je to?" Vrtel sem jo, jo prekladal po roki kar nekaj časa in nazadnje prostodušno priznal, da ne vem. "Tudi jaz ne bi vedel, da je seme ginka, če ga ne bi našel pod njim," je iskreno priznal.

Bil je ljubitelj vsega lepega: upodobljenega, povedanega, napisanega, zapetega. Ko smo se vračali z ene od mnogih ekskurzij društva inženirjev in tehnikov, smo se za kratek čas ustavili, da smo se odžejali in se dostojno poslovili. Njih pet ali šest je naredilo krog in zapelo nekaj narodnih; uglaseno, z občutkom kot že dolgo ne. Janez je pristopil, pohvalil petje in priznal, da je imel od lepote solze v očeh.

Ko sva se enkrat v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja vozila iz Dobrnica v Trebnje in se bližala vasi Občine je, kot bi slikal, pripovedoval o partizanski koloni v snegu, obremenjeni z ranjenci, ki jo je prav takrat, ko naj bi zakoračila v to vasico, napadel sovražnik z nepredstavljamim topovskim ognjem. Za hip je podoživel peklenske muke, ki jih je doživljal



takrat, in jih, je rekel, ne privošči niti najhujšemu sovražniku.

Tih, skromen, vljuden in razsoden tudi v najbolj kritičnih trenutkih je znal s tehtno besedo in argumenti skoraj vedno prepričati sogovornike v svoj prav. S pisano besedo v časopisju ali z razpravo na javnih tribunah je preprečil marsikatero neumnost, ki bi

se lahko zgodila v gozdovih ali naravi na podlagi smelih načrtov vrlih načrtovalcev.

Rodil se je v Novem mestu. Tam je končal osnovno šolo in realno gimnazijo in se leta 1939 vpisal na Poljoprivredno – šumarski fakultet v Zagrebu. Študij je zaradi vojne prekinil, bil dobro leto v taboriščih v Gonarsu in Monigo presso Treviso, nato pa do konca vojne v partizanih. Takrat je opravil nižji in višji sanitetni tečaj v slovensko-hrvaški bolnišnici v žumberški vasi Buliči. Tako je od bolničarja napredoval v pomočnika brigadnega sanitetnega referenta 15. Belokranjske brigade.

Po vojni je končal študij. V letih od 1948 do 1950 je bil zaposlen na Odseku za plan Ministrstva za gozdarstvo. V letih od 1950 do 1964 se je v raznih organizacijskih oblikah gozdarstva ukvarjal z urejanjem gozdov. Leta 1964 je postal direktor Gozdnega gospodarstva Novo mesto in to odgovorno nalogo opravljal do leta 1976, potem pa je bil od leta 1976 do 1981 na tem gozdnem gospodarstvu referent za gojenje. Leta 1981 se je upokojil. V letih, ko se je predajal delu na odgovornih strokovnih delovnih mestih, je bil tudi predsednik Sveta za gozdarstvo in lesno industrijo pri Gospodarski zbornici Slovenije in član njene komisije za podeljevanje Kraigherjevih nagrad.

Leta 1977 je prejel Jesenkovo nagrado.

Odšel je; ne bomo ga več srečevali na njegovih obveznih sprehodih. Gozdovi bodo pripovedovali, da je živel in v njih pustil svoj pečat. Gozdovi na Gorjancih, v Padežu, Radohi, Drvodelniku, na Rogu, Soteski, na Planini ... bodo živ dokaz, da je skrben gospodar vedno bogato poplačan. Gozdarji smo izgubili zvestega in izkušenega zagovornika celovite strokovne obravnave dela z gozdovi ter objektivnega in doslednega kritika napačnega ali površnega ravnanja z njimi. Na Dolenskem in v Beli krajini, še bolj kot drugje, pa bodo po njegovi zaslugi opremljeni s prefinjenim občutkom za uravnotežen odnos med vlaganji v gozdove na eni strani in izkoriščanjem njihovih koristi na drugi.

Neizmerno rad je imel svoj poklic. Tudi v pokoju se je krepil iz njegove čaše.

Jože FALKNER